

Arrest

nr. 113 106 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV 133 540 / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2011 en 8 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Blijkens het administratief dossier werden de in punt 1.1. bedoelde aanvragen als één aanvraag beschouwd en werd deze op 20 december 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond. Op 1 juli 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.M.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.04.2013 {zie verslag in gesloten omslag in bijlage} en concludeerde dat “dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom).”

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van het eerste middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de “*artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, (...) alsook van de duidelijke beoordelingsvergissing.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van art.9ter ongegrond zijn omdat « Dit medische dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte ».

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde medische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar- geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde deskundige.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de heel beknopte verslagen van de arts, nl Dr TAVERNIER.

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is welke deskundigheid deze laatste heeft.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor de bepaalde problemen van de verzoeker. Dat men dus niet weet of hij over de nodige bevoegdheden beschikt om zijn gezondheidstoestand te kunnen beoordelen alsook aantasting van zijn fysieke integriteit bij terugkeer naar Rusland.

Dat de verzoeker echter gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van zijn dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts voldoende bevoegd is voor zijn aandoeningen,

Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van de verzoeker

Dat Dr E. DELOUVROY, psychiater, meent dat 'de verzoeker is depressief en angstig met matig posttraumasyndroom en oorhallucinaties ivm schuld en vervolging".

Dat hij ook geheugenverliesstoornissen heeft.

Dat een behandeling van onbepaalde duur gevolgd dient te worden want zoniet kan de angstdepressie erger worden en leiden tot zelfmoordrisico's.

Dat Dr Gasparian stelt dat de verzoeker continu naar een psychiater moet.

Dat een duidelijke tegenstrijdigheid dus blijkt tussen de medische adviezen.

Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier voor te leggen aan een specialist.

Dat wij niet begrijpen waarom de tegenpartij niet nuttig achtte een expert te verzoeken.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: "In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een deskundige, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke deskundige te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 dd 19 december 2000).

Dat deze rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, nl wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegensprekt."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan verzoeker zelf toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij onder de voorwaarden valt zoals bepaald in artikel- 9ter van de vreemdelingen. Zoals blijkt uit voornoemd artikel, dient de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoeker overgemaakte medische stukken te oordelen of de aangehaalde ziekte een reeel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit of een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer.

Indien verzoeker van oordeel was dat hij door een specialist diende te worden onderzocht, dan diende hij het nodige te doen om een dergelijke arts te consulteren en deze medische attesten voor te leggen ter staving van zijn aanvraag.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet geeft aan de ambtenaar-geneesheer enkel de bevoegdheid om de medische situatie van verzoeker te beoordelen op basis van het voorliggende medische dossier en zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, wat in casu niet het geval is.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelings-

fout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”.

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 15 april 2013. Er wordt naar verwezen en er wordt vastgesteld dat het door de verzoekende partij aangehaalde medische probleem “niet [kan] worden weerhouden”. Vervolgens besluit de bestreden beslissing:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. Het betrokken advies van de arts-adviseur bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat deze na consultatie van de medische attesten aangaande verzoeker het volgende stelde:

“(...) Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 24- jarige man een PTSS heeft waarvoor hij wordt opgevolgd bij een psychiater. Hij krijgt een medicamenteuze behandeling; een PTSS evolueert steeds positief in de tijd zelfs zonder medicamenteuze behandeling.

Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene/ Een eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. (...)"

2.7. Verzoeker herinnert in zijn verzoekschrift onder meer aan het medisch getuigschrift, opgesteld op 11 augustus 2011 door dr. D., psychiater, dat hij ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft overgemaakt.

In dit medisch getuigschrift, dat zich bevindt in het administratief dossier, vulde dr. D., psychiater, onder de rubriek *"B/ description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter est introduite"* het volgende in: *"Etat dépressif et anxieux à composants posttraumatiques de gravité modéré avec manifestations hallucinatoires auditives type persécutives, culpabilisante- troubles congitifs- amnesique"*. Onder de rubriek *"C/ Traitement actuel et date du début du traitement des affections mentionnées à la rubrique B"* stipte hij de medicatie aan die verzoeker dient te nemen, meldde hij dat verzoeker tijdens zijn gevangenschap in België gehospitaliseerd werd en stelde hij dat de noodzakelijke behandeling meerdere maanden duurt en preciseerde hij hierbij *"indéterminé"*. Bij de rubriek *"D/ Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement ?"* vulde dr. D. in, *"Aggravation des troubles (onleesbaar) dépressifs + risques suicidaires"*. Onder rubriek *"E/ Evolution et pronostic de la / des pathologie(s) mentionnée(s) à la rubrique B"* werd ingevuld, *"pronostic réservé"*. Onder rubriek *"F/ Si d'application : quels sont les besoins spécifiques en matière de suivi médical ? Une prise en charge de la dépendance est-elle médicalement requise (soins de proximité) ?"* werd ingevuld, *"Suivi psychiatrique 1x/2mois –Psychothérapie"*.

2.8. Uit het in punt 2.6. vermelde advies blijkt dat de arts-adviseur de gedane diagnose door dr. D., in zijn medisch getuigschrift opgesteld op 11 augustus 2011, dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, niet betwist. Echter in tegenstelling tot de door dr. D. gedane vaststelling dat in geval van stopzetting van de behandeling er een verslechtering van de toestand zal optreden waarbij er een risico is op zelfmoord, poneert de arts-adviseur in zijn in punt 2.6. bedoelde advies dat *"Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding [...] de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in[houdt] voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene"*. Eveneens in tegenstelling tot de door dr. D. gedane vaststellingen dat er sprake kan zijn van een gereserveerde pronostiek zelfs in geval van behandeling, stelt de arts-adviseur dat *"een PTSS [...] steeds positief [evolueert] in de tijd zelfs zonder medicamenteuze behandeling"*. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift is er sprake van een duidelijke tegenstrijdigheid tussen de betrokken medische adviezen.

2.9. Het komt niet aan de Raad toe om zelf het medisch probleem van verzoeker te gaan beoordelen. Wel moet de Raad in staat gesteld worden om na te gaan waarop de arts-adviseur zich gebaseerd heeft om in te gaan tegen een beoordeling van een medisch probleem, gedaan door een behandelend psychiater. In casu werd verzoeker niet onderzocht door de arts-adviseur. Evenmin raadpleegde deze een deskundige. Blijkens het dossier werd er niet gecorrespondeerd tussen de arts-adviseur en dokter D. aangaande de gezondheidsproblemen van verzoeker. Er bevindt zich ook geen algemene informatie in het administratief dossier aangaande een posttraumatisch stresssyndroom. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande een posttraumatisch stresssyndroom. Evenmin is hij psychiater. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de arts-adviseur zich gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om zijn advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt niet van behoorlijke feitenvinding.

2.10. Verwerende partij poneert in haar nota dat de appreciatie van medische stukken toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, wat correct is, maar dit houdt niet in dat deze zich louter kan baseren op eigen inzichten en overtuigingen om zijn advies op te stellen indien hij geen bijzondere expertise blijkt te bezitten en hij een medisch stuk dient te beoordelen, opgesteld door een arts met een bijzondere expertise, in casu een psychiater. Waar verwerende partij opwerpt, *" Indien verzoeker van oordeel was dat hij door een specialist diende te worden onderzocht, dan diende hij het nodige te doen om een dergelijke arts te consulteren en deze medische attesten voor te leggen ter staving van zijn aanvraag"*, dient de Raad op te werpen dat dit precies is wat verzoeker gedaan heeft, namelijk een medisch attest laten opstellen door de behandelende psychiater.

2.11. Een beslissing die steunt op onbehoorlijke feitenvinding, schendt de materiële motiveringsplicht. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige

in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar eerste middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA